

29 APRIL – 18 JUNI 2023

Roger Hansson

Svenska fåglar och cowboys

av Petra Borgcrantz

Visst älskar man konst

som får en att tänka eller haja till, som spelar på det oväntade och oförstörda. Men för att lyckas med det tricket krävs högt utvecklad teknik och en hand på hela spelplanen. Roger Hansson gick på Fria Målarskolan i Halmstad (1986-90), arbetade som serietecknare vid Galago Förlag (1988-92) och gick Konstfack (1997-2002), men har även ett förflutet i Hishult. Här bodde familjen i bilverkstaden som ligger granne med Gästgivaregården under hans första år. Detta var en tid då KÅ, själv en liten parvel, passade honom, brorsan och deras hund. Som vore det en plan sedan dess, ställer nu RH ut med skulptur och måleri på Konsthallen Hishult fram till den 18 juni. Kanske är det leksakerna från barnrummet och bilverkstadens tegelväggar vi kan se på tavlorna, säkert är, att den lille rödklädde väktarfiguren med pälsmössa kommer från en barnrumstapet, och att lagret av minnesbilder kan dyka upp när man minst anar det. Barn är de mest seriösa människor som finns, allvaret avtar med åldern.

Jag läste om hemlighetstillståndet någonstans, det beskrevs som ett uttryck för en inre koja där fantasin får spelrum och det vi gör slipper granskas av notoriska petimätrar eller inordnas av kategorifascister. Hemlighetstillståndet är på så vis en mental plats för både den som ser, och den som skapar. Gäckande och flyktiga minnesbilder är goda utgångspunkter för fritt skapande, berättartraditionen där barndomens visioner av vuxenvärlden tar plats och breder ut sig är lika gammal som människan själv. Idag kallar vi det för vårt undermedvetna, vilket medvetet har använts i konsten sedan ordet myntades av Freud, omedvetet har det alltid funnits där. Hieronymus Bosch är en av dessa tidiga, svårtydda figuralstrare som underhållit sin samtid och gett framtiden något att bita i, han blir heller aldrig tråkig. Med risk för att vara en sådan där petimäter vill jag ändå försöka att placera Roger Hansson i en samtida måleritradition, där bl.a. Kristina Abelli Elander, Karin Mamma Andersson och Per Kirkeby (#4-13) huserar och revolterar. Inom den postmoderna naivismen driver konsten ofta med post- postkoloniala teorier om godhet och förnuft. I denna punktiga motståndstradition utförs en katt- och råttalek för besserwissrande konstvetare, vilket är bland det roligaste en intellektuell teoretiker vet. Att få fria tyglar för tolkning, utan pekpinna och irriterande ledtrådar, ger mer utrymme för det egna hemlighetstillståndet än något annat. Sådana tolkningar ska man dock avhålla sig från att beskriva, särskilt om man vill låta konsten vara fri, som den måste vara för att lyckas nå ända fram.

RH bildvärld är otyglad, ironisk, kitschig och allt annat som strider mot gammal god smak, och han vill gärna framkalla samma känslor hos oss betraktare, som de som uppstår hos honom under tiden i ateljén. RH nämner orden glädje och eufori, jag kan också se ett tydligt motstånd mot orättvisor, ett socialt patos gömmer sig bland de vänliga hjältarna och djuren. Maskerad och tejpad galopperar ett automatvapen förklätt till häst in i solnedgången med sin rodeoryttare på ryggen (TUCO SALAMANCA), och en bredbent sheriff med texten HISHULT på bröstet pekar utmanande med pickadollen mot den som ser och granskar konsten bakom hans rygg (ONCE UP-ON A TIME IN EVOLUTION II). Skulpturerna av pappermaché är hastiga och lustiga blinkningar till diskussionen om vad som får kallas skulptur, och för tanken på vad evighet och beständighet innebär inom konstens fält. Hur tolkas en skärva plastfång från en svunnen tid?

På en vägg i Konsthallen jäktar en pojke i grön keps, förvillande lik den ständige side-kicken Luigi från ett känt plattformsspel, ut mot skulpturparken (HUMBOLDT OCH ACCELERATIONEN), och runt omkring stegrar sig hästar över sin skugga eller över gröna fundament och med ryttaren fastnaglad på ryggen, medan fåglar, gitarrhjältar och nonsenspoeter hejar på. Samtidigt som många av figurerna ofta utövar stereotypa actionposer bär de på en skev och tunn bräcklighet, ett poetiskt allvar som gränsar till romantikens marker. Detta är som mest tydligt i de senaste teckningarna på Plan 2, där skira och ställvis genomskinliga figurer låter det vita kaklet, synligt som tunna streck på pappret, lysa igenom kropparna. På ett självporträtt i klassisk målarpose med penna och ritblock i handen, syns vår konstnär, med himmelsblå blick granskar han sig själv (och oss) genom en badrumsspegel (SJÄLVPORTRÄTT, PRENZLAUERBERG). Porträttet är nyligen tecknat i Hallands konstförenings stipendiatlägenhet i Berlin, där RH bodde strax innan han kom till Konsthallen Hishult för att bygga utställningen här. Ytterligare ett stipendium, knutet till Halland och Laholm, som RH fått nyligen, är Karl-Gustaf Jönsson-stipendiet, och det presenterades under vernissagedagen. Nu delar han upplevelsen och äran med sin storebror och Konsthallen Hishults egen KÅ.

På dukarna, som sprider ut sig i en rytmisk och litet slumpmässig hängning, tycks det mig som att livet myllrar som mest där som konsten gör sig påmind. Oavsett om det är ett klassiskt måleri, ofta av hästvirtuosen och anatomiske geniet George Stubbs (SPICKET TUYFORD) som ligger till grund för kompositionerna, seriefigurer eller ett musikalbum av Kizz (BANDA! ALIVE!) och Talking Heads (NAME OF THE BAND), och en tatuering, går ingen ko helig. Allt får plats. Ikonografiskt hör Hansson till det postkoloniala tillståndet, en visuell kultur där alla tecken ses som fristående former, och där vetandet ligger begravt under otaliga lager av kunskap och känslor. I denna mylla av fria associationer är det enkelt att förvilla sig, och det är då som en strukturerad Ranger med den delikata uppgiften att sortera och blanda korten kommer in. Med den breda hatten, kepsen eller björnskinnsmössan på, och med en klassisk hjältepose kommer figurer som utgör vår samtids gränsvakter en dag att berätta för framtiden om allt det där som de tomma tankebubblorna är fulla av.

Riktigt bra konst ska framställa frågor och aldrig vara tyst.

Det är så man målar in sig i evigheten.